

- 2) Czy dla zwolnienia się przewoźnika z obowiązku wypłaty rekompensaty na podstawie art. 5 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów w związku z motywem ust. 14 Preambuły tego rozporządzenia wystarczające jest uprawdopodobnienie, czy też konieczne jest udowodnienie, że strajk pracowników jest nadzwyczajną okolicznością, której nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków pozostających w dyspozycji przewoźnika?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 07 Tom 008 P. 10 – 16

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Słowenii

(Sprawa C-506/17)

(2017/C 357/08)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Sanfrutos Cano, M. Žebre)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31/WE przez to, że dla każdego z następujących składowisk odpadów: Dragonja, Dvori, Rakek – Pretržje, Bukovžlak – Cinkarna, Suhadole, Lokovica, Mislinjska Dobrava, Izola, Mozelj, Dolga Poljana, Dolga vas, Jelšane, Volče, Stara gora, Stara vas, Dogoše, Mala gora, Tuncovec – steklarna, Tuncovec – OKP, oraz Bočna – Podhom, nie podjęła środków wymaganych zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13 tej dyrektywy dla zamknięcia jak najszybciej składowisk, które nie otrzymały zezwolenia na kontynuowanie działalności zgodnie z art. 8 wspomnianej dyrektywy
- stwierdzenie, że Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na podstawie art. 14 lit. c) dyrektywy 1999/31/WE przez to, że nie podjęła w odniesieniu do składowiska Ostri Vrh niezbędnych środków w rozumieniu udzielenia zezwolenia na konieczne prace, ustalenia okresu przejściowego dla pełnej realizacji planu restrukturyzacji i poszanowania wymagań dyrektywy 199/31/WE, z wyjątkiem wymogu, o którym mowa w pkt 1 załącznika I, w ciągu ośmiu lat od dnia określonego w art. 18 ust. 1 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 14 dyrektywy 1999/31/WE (zwanej dalej „dyrektywą”) państwa członkowskie podejmują środki, aby „składowiska odpadów, które posiadają zezwolenia lub które już działają w czasie transpozycji [...] dyrektywy”, to jest w dniu 16 lipca 2001 r. (w wypadku Słowenii w dniu 1 maja 2004 r. – dniu przystąpienia do Unii), zostały poddane ocenie w świetle wymagań dyrektywy i na podstawie tej oceny albo zostały zamknięte jak najszybciej, albo aby zapewniona została zgodność z wymaganiami dyrektywy w terminie ośmiu lat, który upłynął w dniu 16 lipca 2009 r. Termin ten obowiązuje też Słowenii, której nie przyznano okresu przejściowego w tym zakresie w traktacie akcesyjnym.
2. W świetle oświadczeń Republiki Słowenii złożonych na etapie poprzedzającym wniesienie skargi i przy uwzględnieniu decyzji słoweńskich organów administracyjnych, które wynikają z indywidualnych zezwoleń na eksploatację w trakcie procedury zamykania składowiska i po jej zakończeniu, Komisja zakłada w zasadny sposób, że w wypadku siedmiu składowisk (Mislinjska Dobrava, Volče, Izola, Dragonja, Dvori, Mozelj, Tuncovec – OKP) prace w zakresie ich zamknięcia jeszcze trwają, wobec czego Komisja wnosi, że w odniesieniu do tych składowisk Republika Słowenii nie wypełniła jeszcze zobowiązań spoczywających na niej na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy.

3. Na podstawie analizy wszystkich dostępnych informacji, uwzględniając oświadczenia Republiki Słowenii na etapie poprzedzającym wniesienie skargi i w braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, należy stwierdzić, że w wypadku pięciu składowisk (Bočna – Podhom, Dogoše, Mala gora, Tuncovec – steklarna oraz Stara vas) – pomimo oświadczeń Republiki Słowenii, zgodnie z którymi procedura zamknięcia w dużej części została zakończona – nie wydano jeszcze ostatecznej decyzji o zamknięciu, jak wymaga tego art. 14 lit. b) w związku z art. 13 lit. b) dyrektywy. Komisja stwierdza w związku z tym, że w odniesieniu do tych pięciu składowisk Republika Słowenii nie wypełniła jeszcze zobowiązań spoczywających na niej na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy.
 4. Na podstawie analizy wszystkich dostępnych informacji, uwzględniając oświadczenia Republiki Słowenii na etapie poprzedzającym wniesienie skargi i w braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, należy stwierdzić, że osiem składowisk (Dolga vas, Jelšane, Stara gora, Rakek – Pretržje, Lokovica, Dolga Poljana, Bukovžlak-Cinkarna, Suhadole) nie otrzymało jeszcze ostatecznej decyzji o zamknięciu, jak wymaga tego art. 14 lit. b) w związku z art. 13 lit. b) dyrektywy, i że ponadto prace w zakresie zamknięcia jeszcze trwają. Komisja stwierdza w związku z tym, że w odniesieniu do tych ośmiu składowisk Republika Słowenii nie wypełniła jeszcze zobowiązań spoczywających na niej na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy.
 5. Republika Słowenii nigdy nie przedstawiła dowodu, że dla składowiska Ostri Vrh przed upływem terminu na odpowiedź na uzasadnioną opinię (ani do dnia złożenia niniejszej skargi) przeprowadzona została ocena oddziaływania na środowisko celem jego dalszego funkcjonowania, dzięki której wypełniłaby swoje zobowiązanie wynikające z art. 14 lit. c). Ponadto Komisja stwierdza, że z uzyskanego następczo zezwolenia na prowadzenie działalności w toku procedury zamknięcia i po zamknięciu wynika, że prace w zakresie zamknięcia są jeszcze w toku i że powinny zostać zakończone do 30 maja 2019 r., z czego wynika, że Republika Słowenii w żadnym wypadku nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 14 dyrektywy.
-